

Vi vil gerne understrege, at Statens Kunstfond naturligvis skal være under stadigt opsyn, for ret skal jo være ret, Statens Kunstfond er ikke ufejlbarlig. Den tager naturligvis fejl og støtter – bevar mig vel – hvad jeg selv ville opfatte som underlige ting, og forsømmer andre ting, men det er jo netop et udtryk for, at kunstnerisk smag bestandig kan være under debat.

Jeg synes også, Statens Kunstfond i perioder har været umådelig begejstret over sin egen indsats, og derfor er den jo også blevet kritiseret, og derfor skal den også kritiseres og være under lovgivningsmagtens og offentlighedens lup.

Men det er den konservative folketingsgruppes opfattelse, at Statens Kunstfond først og fremmest har været til umådelig inspiration. Og ikke mindst i den forvirrede og usammenhængende tid, som er blevet vores, er det af afgørende betydning, at institutioner som Statens Kunstfond virkelig kan være til inspiration og oplivelse.

Det er baggrunden for, at vi ikke kan støtte Fremskridtspartiets lovforslag. Jeg vil derudover sige: Hvis der ikke er større opbakning til lovforslaget denne gang, kan vi så ikke aftale at vente lidt med at få det én gang til?

Aage Frandsen (SF):

Da mit partis ordfører, fru Margrete Auken, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre SF's synspunkter, og det er synspunkter, vi har fremført før, for som det allerede er fremgået, er det ikke et forslag, som er fremsat her for første gang.

Det er selvfølgelig ethvert partis ret at fremsætte forslag flere gange – det gør vi også selv somme tider – men det er klart, at man som forslagsstiller så også må forvente, at medmindre der er kommet noget helt nyt i sagen, vil de partier, som har været afvisende tidligere, også være det igen.

I SF har vi et helt andet syn på den offentlige sektor end Fremskridtspartiet, og alene af den grund er det forventeligt, at vi er uenige i Fremskridtspartiets forslag, men vi er selvfølgelig også uenige i Fremskridtspartiets konkrete forslag, fordi vi mener, at Statens Kunstfond er et glimrende udtryk af en balance i spørgsmålet om, hvordan vi sikrer kunstnerne økonomiske muligheder og dermed frihed, hvilket de tidligere ordførere allerede har været inde på.

Hvis vi ikke har en form for støtte som den, vi har i Statens Kunstfond, er der to muligheder:

Enten vil en masse af den kunst, som i dag produceres, ikke blive produceret, eller også er det nødvendigt, at mæcener eller andre træder til, således som vi kender det fra andre lande og også har kendt det i Danmark, i hvert fald i historisk tid.

Det er klart, at en række kunstværker – og det gælder både dem, vi kender fra fortiden, og dem, der bliver udført i vore dage – aldrig ville være blevet til, medmindre kunstnerne på en eller anden måde var blevet støttet. Det kan ske via mæcener, men det tror vi ikke er særlig hensigtsmæssigt, og det er i hvert fald ikke tidssvarende, og vi tror slet ikke, at det giver den uafhængighed, som er ønskelig.

Den anden mulighed er, at staten træder til, og de principper, der ligger i den nuværende lovgivning, mener vi også sikrer kunstnerne den frihed, for med den måde, det administreres på, er det kunstnerne selv, der er med til at afgøre det, og ikke nogle bureaukrater eller embedsmænd, der sidder et andet sted.

Vi er meget godt tilfredse med den model, der er i dag, hvor man via legatpolitikken har mulighed for både at give unge kunstnere en tidsbestemt støtte, så de kan udvikle sig, og at give mere etablerede kunstnere en livsvarig støtte som en slags anerkendelse af det, som de har bidraget med, og som de stadig væk bidrager med.

Men jeg vil alligevel her bemærke, at i stedet for at diskutere Kunstfondens nedlæggelse eller måske reduktion mener vi, at der kunne være behov for at se på, om ydelserne også er tidsvarende, og det vil sige, at det kunne være relevant at se på, om den ydelse, man i dag giver til etablerede kunstnere, er tidssvarende i forhold til det, som var grundlaget i Julius Bomholts og Niels Matthiasens tid.

Med de bemærkninger skal jeg afvise lovforslaget, idet vi mener, at det direkte er det modsatte af det, vi har brug for. Det giver ikke nogen som helst form for udvikling af kunsten, og det giver heller ikke nogen som helst form for kunstnerisk frihed, tværtimod.

Vibeke Peschardt (RV):

Genbrug er jo godt, synes Fremskridtspartiet at mene, når – jeg ved ikke for hvilken gang – det nu genfremsætter et forslag om at nedlægge Statens Kunstfond.

Derfor vil jeg også tillade mig ultrakort at afvise lovforslaget med en sætning, som også er genbrug. Den er nemlig sagt af en tidligere radi-